

Դանիելի Գիրքը — Հարյուր երեսուներկուերորդ մասը

Երկրորդ փորձության մարգարեական նշանակության բացահայտումը.
Գազանի պատկերի և 144,000-ի կնքման ժամանակի ըմբռնումը

Jeff Pippenger
2024-03-12

Նախորդ հոդվածներում մենք ժամանակ հատկացրինք՝ նույնացնելու երեք հրեշտակներով ներկայացված երեք փորձություններից երկրորդի մարգարեական բնութագրերը: Յուրաքանչյուր հրեշտակ ներկայացնում է որոշակի փորձություն, և երկրորդ փորձությունը ներկայացված է որպես տեսողական փորձություն: Մենք նույնացրինք բոլոր երեք հրեշտակներին, և նրանց համապատասխան փորձություններն էլ նույնացված են Դանիելի գրքի առաջին գլխում, որտեղ երեք փորձություններից երկրորդը հիմնված էր Դանիելի և երեք արժանավորների արտաքին տեսքի վրա այն բանից հետո, երբ նրանք կերան բուսական կերակուրը՝ բաբելոնական սննդակարգի փոխարեն: Երկրորդ փորձության մեկ այլ բնութագիրն այն է, որ այն հաճախ ներկայացվում է որպես Եկեղեցու և Պետության միավորման պատկերացում:

Երեք հրեշտակներն էլ և նրանց համապատասխան փորձությունները նույնացվում են Նիմրոլդի Բաբելոնի անկման մեջ՝ Ծննդոց գրքի տասնմեկերորդ գլխում: Այդ երեք փորձությունները այնտեղ ներկայացված են «արի՛» արտահայտության երեքակի գործածությամբ՝ երեքերորդ, չորրորդ և յոթերորդ համարներում: «Արի՛» արտահայտության երկրորդ գործածությունը, չորրորդ համարում, նշում է երկրորդ հրեշտակի փորձությունը:

Եվ ասացին. «Եկե՛ք, մեզ համար քաղաք և աշտարակ շինենք, որի գագաթը թող հասնի մինչև երկինք, և մեզ համար անուն ստեղծենք, որպեսզի չցրվենք ամբողջ երկրի երեսով մեկ»: Ծննդոց 11:4:

Քաղաքը ներկայացնում է պետություն, իսկ աշտարակը՝ եկեղեցի: Նրանք նաև ցանկացան որոշակի բնավորություն, ինչպես ներկայացված է իրենց՝ իրենց համար անուն ստեղծելու ցանկությամբ: Երկրորդ փորձության մեջ բնավորությունը հաճախ դրսևորվում է, և դա կատարվում է հակադիր բնավորության հակադրությամբ, ինչպես ներկայացված է Կայենի և Աբելի, իմաստուն և հիմար կույսերի միջոցով, կամ Դանիելի երկրորդ փորձության մեջ՝ արտաքին տեսքի տարբերությամբ այն մարդկանց միջև, ովքեր կերան Բաբելոնի կերակուրը, ի հակադրություն նրանց, ովքեր կերան ընդեղեն:

Աղաչում եմ քեզ, փորձիր քո ծառաներին տասը օր, և թող մեզ տան ընդեղեն ուտելու և ջուր՝ խմելու: Այնժամ թող մեր երեսները դիտվեն քո առաջ, և այն պատանիների երեսները, որոնք ուտում են թագավորի կերակրի բաժնից, և ինչպես որ կտեսնես, այնպես էլ վարվիր քո ծառաների հետ: Ուստի նա համաձայնեց նրանց այս բանում և փորձեց նրանց տասը օր: Եվ տասը օրերի վերջում նրանց երեսներն ավելի գեղեցիկ

և մարմնով ավելի պարարտ երևացին, քան բոլոր այն պատանիներինը, որոնք ուտում էին թագավորի կերակրի բաժնից: Դանիել 2:12–15.

Միլլերական պատմության մեջ երկրորդ հրեշտակի փորձությունը հայտնեց երկրպագուների երկու դաս: Այն դասը, որ չհաղթահարեց փորձությունը, դարձավ Հռոմի դուստրերը, իսկ մյուս դասը՝ հավատարիմները, որոնք շարունակում են հետևել առաջընթաց լույսին: Հռոմի դուստրերը արտացոլում են մոր մարգարեական կազմությունը, իսկ այն մայրը, որի դուստրերը նրանք դարձան, բնորոշվում է որպես պոռնիկների մայր: Մարգարեաբար պոռնիկը եկեղեցի է, որը հարաբերության մեջ է մտնում պետության հետ, ինչպես պապականության պատկերի մեջ է:

Հայտնության տասնչորսերորդ գլխի երեք հրեշտակներից առաջինը կրում է երեք հրեշտակներից յուրաքանչյուրի բոլոր երեք փորձությունները, ինչպես նաև Դանիելի գրքի առաջին գլուխը: Դանիելի տասներկուերորդ գլխում ևս նույնացվում է երեքաստիճան փորձության գործընթացը, ուստի երեքաստիճան փորձության գործընթացը առկա է Դանիելի գրքի թե՛ սկզբում, թե՛ ավարտին:

Շատերը պիտի մաքրվեն, պիտի սպիտականան և պիտի փորձվեն. բայց ամբարիշտները ամբարշտություն պիտի գործեն, և ամբարիշտներից ոչ մեկը չի հասկանա, իսկ իմաստունները պիտի հասկանան: Դանիել 12:10:

Տասներորդ համարում առաջին փորձությունը մաքրագործումն է, որ տեղի է ունենում սրբարանի գավթում, որտեղ գառն է մորթվում, և արդարացումը վերագրվում է մեղավորին: Տասներորդ համարում երկրորդ փորձությունը սպիտակ դառնալն է, որը ներկայացված է սրբարանի սուրբ տեղով, և որը ցույց է տալիս այն պահը, երբ սրբացումը հաղորդվում է հավատացյալին: Երրորդ փուլը փորձվելն է, որը ներկայացնում է Ամենասուրբ Տեղի դատաստանը, որտեղ Աստծո ժողովուրդը կնքվում է, և փառավորումը կատարվում է: Երկրպագուների երկու դասերը ներկայացված են այն ամբարիշտներով, որոնք չեն հասկանում, և իմաստուններով, որոնք հասկանում են:

Երկրորդ փորձությունը, որը բազմիցս ներկայացված է սուրբ Խոսքի մեջ, ներկայացնում է տեսանելի փորձություն, որտեղ դրսևորվում են երկրպագուների երկու դասեր, և խորհրդանշվում է Եկեղեցու ու Պետության միավորումը: Ոչ պակաս կարևոր է այն, որ երկրորդ փորձության բնորոշ հատկանիշներից մեկն այն է, որ այն նախորդում է երրորդ փորձությանը, իսկ երրորդ փորձությունը ներկայացնում է դատաստան: Սակայն երրորդ փորձության դատաստանի վերաբերյալ կա մի կարևոր վերապահում, որովհետև երեք փորձություններից յուրաքանչյուրն էլ ներառում է դատաստան, բայց առաջին երկուսը տեղադրված են մի պատմության մեջ, որտեղ բնավորության զարգացումը դեռևս հնարավոր է: Երրորդ փորձությունը տարբեր է, որովհետև այն մարգարեական լակմուսի փորձություն է, որը պարզապես նույնականացնում է, թե փորձության ընթացքի նախորդ երկու փուլերում դու երկրպագուների որ դասին էիր դարձել:

Հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակաշրջանում, որը սկսվեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին և ավարտվում է Միացյալ Նահանգներում կիրականօրյա

օրենքի հաստատմամբ, կան երեք փորձություններ: Առաջին փորձությունը եղավ այն ժամանակ, երբ հրեշտակը իջավ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, և համաձայն այն հրեշտակի հետ, որ իջավ միլլերական պատմության մեջ 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին, այդ փորձությունը, ուրեմն, սննդակարգի վերաբերյալ փորձություն է: Դանիելի գրքի առաջին գլխում առաջին փորձությունն այն էր, երբ Դանիելը իր սրտում վճռեց չուտել թագավորի կերակուրը: Երբ Սուրբ Հոգին իջավ Քրիստոսի մկրտության ժամանակ, և ապա Նա քառասուն օր ծոմ պահեց, Նրա առաջին փորձությունը սննդակարգի վերաբերյալ էր:

Հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակի երրորդ և վերջին փորձությունը կիրակնօրյա օրենքն է: Այդ ժամանակ բոլոր նրանք, ովքեր հասկանում են յոթերորդ օրվա շաբաթի պահանջները և ընտրում են երկրպագել արեգակի օրը, կընդունեն գազանի դրոշմը, և նրանք կկորչեն հավիտենապես: Երեք տարի անց, Դանիելի գրքի առաջին գլխում, Դանիելն ու երեք արժանավորները տարվեցին Նաբուգոդոնոսորի առաջ (կիրակնօրյա օրենքի խորհրդանիշ), որպեսզի դատվեն նախորդ երեք տարիների իրենց պատրաստության համար: Երբ Հայրն ու Որդին Նիմրոդի ապստամբության պատմության մեջ երրորդ «գնա՝»-ի ժամանակ իջան, դա եղավ նրանց լեզուն խառնելու և նրանց ցրելու ամբողջ երկրի վրա: Երրորդ փորձությունը այն վճռորոշ քննությունն է, որ հավիտենության համար բաժանում է այդ երկու դասակարգերը:

«Երկուսի՝ թե որոմների առակի և թե ուռկանի առակի, հստակ ուսուցումն այն է, որ չկա այնպիսի ժամանակ, երբ բոլոր ամբարիշտները կդառնան դեպի Աստված: Ցորենն ու որոմները միասին են աճում մինչև հնձը: Բարի և վատ ձկները միասին են ափ հանվում՝ վերջնական բաժանման համար:»

«Կրկին, այս առակները սովորեցնում են, որ դատաստանից հետո այլևս փորձաշրջան չի լինելու: Երբ ավետարանի գործը ավարտվի, անմիջապես կհետևի բաժանումը բարիների և չարերի միջև, և յուրաքանչյուր դասի ճակատագիրը հավիտյանս կհաստատվի»: Christ's Object Lessons, 123.

Հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակը ավարտվում է շուտով եկող Կիրակնօրյա օրենքով, և այդ երրորդ փորձության ու 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին հասած առաջին փորձության միջև երկրորդ փորձությունը գալիս է Լատդիկեական աղվենտիզմի վրա: «Դատաստանից հետո այլևս փորձաշրջան չկա», որովհետև այդ ժամանակ Ավետարանի գործը արդեն ավարտված է լինում հարյուր քառասունչորս հազարի համար:

Քույր Ուայթը մի քանի տեղերում ուսուցանում է, որ եթե մենք չանցնենք առաջին փորձությունը, ապա չենք կարող անցնել երկրորդ փորձությունը, և առանց երկրորդ փորձությունը հաջողությամբ անցնելու՝ մենք երրորդ՝ լակմուսային փորձության ժամանակ կդրսևորենք մեր անհաջողությունը:

«Ինձ ետ դարձրին դեպի Քրիստոսի առաջին գալստյան հռչակումը: Հովհաննեսը ուղարկվել էր Եդիայի հոգով և գործությամբ՝ պատրաստելու Հիսուսի ճանապարհը: Նրանք, ովքեր մերժեցին Հովհաննեսի վկայությունը, օգուտ չքաղեցին Հիսուսի

ուսմունքներից: Նրա գալուստը կանխագուշակող լուրին նրանց ընդդիմությունը նրանց դրեց այնպիսի վիճակի մեջ, որ նրանք չէին կարող հեշտությամբ ընդունել ամենահզոր ապացույցը, թե Նա Մեսիան էր: Մատանան առաջնորդեց Հովհաննեսի պատգամը մերժողներին գնալ դեռ ավելի հեռու՝ մերժելու և խաչելու Քրիստոսին: Այդ անելով՝ նրանք իրենց դրեցին այնպիսի վիճակի մեջ, որ չէին կարող ընդունել Պենտեկոստեի օրը տրվող օրհնությունը, որը պիտի սովորեցներ նրանց ճանապարհը դեպի երկնային սրբարան: Տաճարի վարագույրի պատռվելը ցույց տվեց, որ հրեական զոհերն ու կարգադրություններն այլևս չէին ընդունվելու: Մեծ Ջոհը մատուցվել էր և ընդունվել, և Սուրբ Հոգին, որ իջավ Պենտեկոստեի օրը, աշակերտների մտքերը երկրային սրբարանից ուղղեց դեպի երկնայինը, ուր Հիսուսը մտել էր Իր իսկ արյամբ՝ Իր աշակերտների վրա հեղելու Իր քավության բարիքները: Բայց հրեաները մնացին լիակատար խավարի մեջ: Նրանք կորցրին ամբողջ այն լույսը, որ կարող էին ունենալ փրկության ծրագրի վերաբերյալ, և դեռևս ապավինում էին իրենց անպետք զոհերին ու ընծաներին: Երկնային սրբարանը փոխարինել էր երկրայինին, սակայն նրանք փոփոխության մասին ոչ մի գիտություն չունեին: Ուստի նրանք չէին կարող օգտվել սուրբ տեղում Քրիստոսի միջնորդությունից»:

«Շատերը սարսափով են նայում այն ընթացքին, որով հրեաները մերժեցին ու խաչեցին Քրիստոսին. և երբ կարդում են Նրա նկատմամբ գործված ամոթալի անարգանքի պատմությունը, կարծում են, թե սիրում են Նրան և չէին ուրանալու Նրան, ինչպես արեց Պետրոսը, կամ խաչելու Նրան, ինչպես արեցին հրեաները: Բայց Աստված, որ կարդում է բոլորի սրտերը, փորձության է ենթարկել այն սերը դեպի Հիսուսը, որ նրանք հայտարարում էին, թե զգում են: Ամբողջ երկինքը խորագույն հետաքրքրությամբ հետևում էր առաջին հրեշտակի պատգամի ընդունելությանը: Բայց շատերը, որոնք հայտարարում էին, թե սիրում են Հիսուսին, և որոնք արցունքներ էին թափում, երբ կարդում էին խաչի պատմությունը, ծաղրի ենթարկեցին Նրա գալստյան բարի լուրը: Փոխանակ ուրախությամբ ընդունելու պատգամը՝ հայտարարեցին, թե այն մոլորություն է: Նրանք ատեցին նրանց, ովքեր սիրում էին Նրա հայտնվելը, և դուրս հանեցին նրանց եկեղեցիներից: Նրանք, ովքեր մերժեցին առաջին պատգամը, չէին կարող օգուտ քաղել երկրորդից. և ոչ էլ օգուտ քաղեցին կեսգիշերյան աղաղակից, որը պիտի պատրաստեր նրանց, որպեսզի հավատքով Հիսուսի հետ մտնեին երկնային սրբարանի ամենասուրբ տեղը: Եվ մերժելով նախորդ երկու պատգամները՝ նրանք այնպես են խավարեցրել իրենց միտքը, որ չեն կարող տեսնել որևէ լույս երրորդ հրեշտակի պատգամում, որը ցույց է տալիս ճանապարհը դեպի ամենասուրբ տեղը: Ես տեսա, որ ինչպես հրեաները խաչեցին Հիսուսին, այնպես էլ անվանական եկեղեցիները խաչեցին այս պատգամները, և այդ պատճառով նրանք ոչ մի գիտություն չունեն դեպի ամենասուրբը տանող ճանապարհի մասին, և չեն կարող օգուտ քաղել այնտեղ Հիսուսի բարեխոսությունից: Ինչպես հրեաները, որոնք մատուցում էին իրենց անօգուտ զոհերը, այնպես էլ նրանք իրենց անօգուտ աղոթքներն են բարձրացնում դեպի այն բաժանմունքը, որից Հիսուսը դուրս է եկել. և սատանան, հաճույք ստանալով մոլորությունից, ընդունում է կրոնական կերպարանք և այս դավանող քրիստոնյաների մտքերը դեպի իրեն է առաջնորդում՝ գործելով իր գործությամբ, իր

նշաններով և սուտ հրաշքներով, որպեսզի նրանց ամրացնի իր որոգայթում»։ Վաղ Գրվածքներ, 259–261:

Եթե մենք չընդունենք այն նախազգուշացնող պատգամը, որ ներկայացված է 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ով, ապա, ենթադրելով որ դեռ կենդանի լինենք, մենք անպայման կընդունենք կիրակնօրյա օրենքը, երբ այն գա: Այդ ասվածով հանդերձ՝ այն փորձությունը, որով որոշվում է մեր հավիտենական ճակատագիրը, և այն փորձությունը, որ մենք պետք է հաղթահարենք նախքան կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ կնիքվենք, այսինքն՝ այն փորձությունը, որ պետք է հաղթահարենք նախքան շնորհքի ժամանակի ավարտը, երկրորդ փորձությունն է, և այն գազանի պատկերի փորձությունն է:

«Տերը ինձ հստակ ցույց է տվել, որ գազանի պատկերը կձևավորվի նախքան շնորհքի ժամանակի փակվելը, որովհետև այն լինելու է Աստծո ժողովրդի համար մեծ փորձությունը, որով պիտի վճռվի նրանց հավիտենական ճակատագիրը: Ձեր դիրքորոշումն այնպիսի անհամապատասխանությունների խառնաշփոթ է, որ միայն քչերը կխաբվեն:»

«Հայտնություն 13»-ում այս թեման հստակորեն ներկայացված է. [Հայտնություն 13:11–17, մեջբերված]:

«Սա այն փորձությունն է, որ Աստծո ժողովուրդը պետք է ունենա նախքան կնքվելը: Բոլոր նրանք, ովքեր ապացուցեցին իրենց հավատարմությունը Աստծուն՝ պահելով Նրա օրենքը և հրաժարվելով ընդունել կեղծ շաբաթը, կդասավորվեն Տեր Աստված Եհովայի դրոշի ներքո և կընդունեն կենդանի Աստծո կնիքը: Իսկ նրանք, ովքեր մերժում են երկնային ծագում ունեցող ճշմարտությունը և ընդունում են կիրակնօրյա շաբաթը, կընդունեն գազանի նշանը»: Manuscript Releases, volume 15, 15.

Հարյուր քառասունչորս հազարի կնիքման ժամանակի երկրորդ փորձությունը մարգարեական տեսողական փորձություն է: Այն պահանջում է ճանաչել գազանի պատկերի կազմավորումը Միացյալ Նահանգներում, և այդ փորձությունը կարող է հայտնվել միայն Աստծո մարգարեական Խոսքի միջոցով: Ավելին, Աստծո մարգարեական Խոսքը կհասկացվի միայն նրանց կողմից, ովքեր ընտրում են ուտել վերջին անձրևի լուրը, որը ներկայացված է որպես «տող տողի վրա» մեթոդաբանություն: Եթե հրաժարվենք ուտել Հայտնություն տասնութի հզոր հրեշտակի ձեռքի մեջ եղած լուրը, երբ նա իջնում է, ապա չենք ունենա գազանի պատկերի կազմավորումը ճանաչելու կարողությունը:

Հրեշտակի ձեռքում եղած պատգամը ուտելու համար անհրաժեշտ է, որ մարգարեության ուսանողը կարողանա տեսնել, թե հրեշտակն իր ձեռքում պատգամ ունի: Երբ Հայտնության տասնութերորդ գլխի գորավոր հրեշտակը իջնում է, համարը նրա ձեռքում եղած որևէ բան չի նույնացնում, սակայն տող առ տող մեթոդաբանությունը մի քանի վկաների հիման վրա հաստատում է, որ իջնող հրեշտակների ձեռքում միշտ պատգամ կա: Նրանք, ովքեր մերժում են տող առ տող

մեթոդաբանությունը, կույր են այն պատգամի հանդեպ, որը վկայությունն է տալիս, թե գազանի պատկերը ձևավորվում է Միացյալ Նահանգներում: Սա պետք է ճանաչվի, որովհետև մեր հավիտենական ճակատագիրը հիմնված է այս ճշմարտությունը ճանաչելու վրա: Տող առ տող, Քույր Ուայթը նույնացնում է առաջին հրեշտակի մարգարեական բնորոշիչները Հայտնության տասնութերորդ գլխի զորավոր հրեշտակի նույն բնորոշիչների հետ:

«Ինձ ցույց տրվեց այն հետաքրքրությունը, որ ամբողջ երկինքն ուներ երկրի վրա կատարվող գործի հանդեպ: Հիսուսը մի հզոր հրեշտակի հանձնարարեց իջնել և զգուշացնել երկրի բնակիչներին, որպեսզի պատրաստվեն Նրա երկրորդ հայտնությանը: Երբ հրեշտակը երկնքում թողեց Հիսուսի ներկայությունը, չափազանց պայծառ ու փառավոր լույս էր ընթանում նրա առջևից: Ինձ ասվեց, որ նրա առաքելությունն էր իր փառքով լուսավորել երկիրը և զգուշացնել մարդկանց Աստծու գալիք բարկության մասին: Բազմություններն ընդունեցին այդ լույսը: Նրանցից ոմանք թվում էին շատ լուրջ, մինչդեռ ուրիշները ուրախ էին և հափշտակված: Բոլոր նրանք, ովքեր ընդունեցին լույսը, իրենց դեմքերը դարձրին դեպի երկինք և փառավորեցին Աստծուն: Թեև այն սփռվում էր բոլորի վրա, ոմանք միայն ենթարկվեցին դրա ազդեցությանը, սակայն սրտանց չընդունեցին այն: Շատերը լցվեցին մեծ բարկությամբ: Ծառաներն ու ժողովուրդը միացան ապականվածների հետ և համառորեն դիմադրեցին հզոր հրեշտակի սփռած լույսին: Սակայն բոլոր նրանք, ովքեր ընդունեցին այն, հեռացան աշխարհից և սերտորեն միավորվեցին միմյանց հետ»:

«Սատանան և նրա հրեշտակները եռանդագին զբաղված էին՝ որքան հնարավոր է շատերի միտքը լույսից շեղելու փորձով: Այն խումբը, որ մերժեց այն, մնաց խավարի մեջ: Ես տեսա Աստծո հրեշտակին, որ ամենախոր հետաքրքրությամբ հսկում էր Իր անվամբ կոչվող ժողովրդին՝ արձանագրելու այն բնավորությունը, որ նրանք դրսևորում էին, երբ նրանց ներկայացվում էր երկնային ծագում ունեցող պատգամը: Եվ քանի որ Հիսուսի հանդեպ սեր դավանողներից շատերը երկնային պատգամից երես թեքեցին արհամարհանքով, ծաղրով և ատելությամբ, ձեռքին մագաղաթ ունեցող մի հրեշտակ կատարեց այդ խայտառակ արձանագրությունը: Ամբողջ երկինքը լցված էր վրդովմունքով, որ Հիսուսն այսպես արհամարհվում էր Իր իսկ դավանյալ հետևորդների կողմից»: Early Writings, 245, 246.

Այդ հատվածում Հայտնության տասնչորսերորդ գլխի առաջին հրեշտակը՝ «հանձնարարություն էր ստացել» «իջնել և զգուշացնել երկրի բնակիչներին՝ պատրաստվելու Նրա երկրորդ հայտնությանը», ինչը նույնական գործն է Հայտնության տասնութերորդ գլխի հրեշտակի: Առաջին հրեշտակի առաքելությունն էր «իր փառքով լուսավորել երկիրը և զգուշացնել մարդուն Աստծո գալիք բարկության մասին», ինչը, կրկին, տասնութերորդ գլխի հրեշտակի առաքելությունն է: Նրանք, ովքեր ընդունեցին այդ լույսը, «փառավորեցին Աստծուն», իսկ նրանք, ովքեր մերժեցին այդ լույսը, «մնացին լիակատար խավարի մեջ»:

Դանիելը և երեք արժանավորները ընտրեցին ուտել երկնային սնունդը, իսկ մյուս խումբը կերավ Բաբելոնի կերակուրը: Տասը օր տևած «տեսողական փորձության»

վերջում Դանիելը և նրա ընկերակիցները փառավորեցին Աստծուն, քանի որ նրանց դեմքի տեսքը տեսանելիորեն ավելի լեցուն և ավելի գեղեցիկ էր, քան նրանցը, ովքեր ուտում էին Բաբելոնի կերակուրը: Հայտնության տասնչորսերորդ գլխի առաջին հրեշտակի լուրը ներկայացնում է բոլոր երեք փորձությունները՝ հավիտենական ավետարանի իր նույնացման մեջ: Առաջին փորձությունը՝ Աստծուց վախենալն է, երկրորդը՝ Նրան փառք տալը, իսկ երրորդ փորձությունը՝ երբ գալիս է դատաստանի ժամը: Նրանք, ովքեր առաջին հրեշտակի ձեռքից վերցրին փոքրիկ գիրքը և կերան այն, ինչպես Հովհաննեսի միջոցով ներկայացված է տասներորդ գլխում, երկրորդ փորձության ժամանակ փառավորեցին Աստծուն, և ապա պատրաստ եղան մտնելու Նաբուգոդոնոսորի դատաստանի մեջ: Տող առ տող, 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ի առաջին փորձությունը հզոր հրեշտակի ձեռքում եղած փոքրիկ գիրքը ուտելն էր: Այդ փորձությունը ներմուծեց հաջորդ փորձությունը, որտեղ երկրպագուների երկու դասեր պետք է ի հայտ գային՝ երրորդ և վերջնական լակմուսյան փորձությունից առաջ, որը պարզապես ցույց տվեց կամ փառավորված բնավորություն, կամ խավարով լցված բնավորություն:

Հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակը 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ի պատմությունն է մինչև Միացյալ Նահանգներում շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքը: Այդ պատմության մեջ տասը կույսերի առակը պիտի կրկնվի և կատարվի մինչև իսկ յուրաքանչյուր տառը: Այդ փաստը, ուրեմն, նույնացնում է, որ Ամբակումի երկրորդ գլխի մարգարեական պատմությունն ևս պիտի կրկնվի և կատարվի մինչև իսկ յուրաքանչյուր տառը: Դա նաև նշանակում է, որ հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման շրջանը այն շրջանն է, երբ յուրաքանչյուր մարգարեական տեսիլքի ներգործությունը կրկնվում և կատարվում է մինչև իսկ յուրաքանչյուր տառը:

Դանիել մարգարեի տասնմեկերորդ գլխի քառասուներորդ համարը բացվեց վախճանի ժամանակ՝ 1989 թվականին: Համարը սկսվում է վախճանի ժամանակով՝ 1798 թվականին, և ավարտվում է՝ նշելով վախճանի ժամանակը 1989 թվականին: Տող առ տող՝ 1798 թվականի վախճանի ժամանակը համընկնում է 1989 թվականի վախճանի ժամանակի հետ: Քառասուներորդ համարի պատմությունը, որ սկսվում է 1798 թվականին և շարունակվում մինչև կիրակնօրյա օրենքը՝ քառասունմեկերորդ համարում, ներկայացնում է երկրի գազանի (Միացյալ Նահանգների) պատմությունը՝ որպես աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորություն: Երկրի գազանի երկու եղջյուրները՝ Հանրապետականությունը և Բողոքականությունը, ներկայացված են վախճանի երկու ժամանակներով:

Հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակաշրջանում բողոքական եղջյուրը այդ ժամանակահատվածի ներսում եղած երեք փորձություններից երկրորդի ընթացքում կծնի երկրպագուների երկու դաս: Մի դասը կձևավորի Քրիստոսի պատկերը, իսկ մյուս դասը կձևավորի գազանի պատկերը: Այդ փորձության ժամանակահատվածում Հանրապետական եղջյուրը կմիանա հավատուրաց բողոքական եղջյուրին և կձևավորի գազանի պատկերը, քանի որ այն ժամանակ բողոքական եկեղեցիները վերահսկողության տակ կառնեն քաղաքացիական

կառավարությունը: Այդ ժամանակահատվածը ներկայացված է Աստծո Խոսքի յուրաքանչյուր տեսիլքում, որովհետև այստեղ է, որ «Աստվածաշնչի գրքերից» յուրաքանչյուրը «հանդիպում և ավարտվում է»:

Այդ պատմության մեջ երկրորդ փորձությունը գազանի պատկերի փորձությունն է՝ և՛ ներքին իմաստով՝ կույսերի համար, և՛ արտաքին իմաստով՝ մրցակից երկու քաղաքական կուսակցությունների քաղաքական գործիչների համար: Այդ փորձությունն այն փորձությունն է, որը մենք պետք է անցնենք «փորձաշրջանի փակվելուց առաջ»՝ շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Այդ փորձությունն այն փորձությունն է, որը մենք անցնում ենք «մինչև կնքվելը»: Այդ փորձությունն այն փորձությունն է, որի ժամանակ «մեր հավիտենական ճակատագիրը պիտի որոշվի»:

Մենք կշարունակենք այս ուսումնասիրությունը հաջորդ հոդվածում:

«Մեկ այլ հզոր հրեշտակ լիագորվեց իջնել երկիր: Հիսուսը նրա ձեռքում դրեց մի գրվածք, և երբ նա եկավ երկիր, աղաղակեց. «Բաբելոնն ընկավ, ընկավ»: Այնուհետև ես տեսա, որ հիասթափվածները դարձյալ իրենց աչքերը բարձրացրին դեպի երկինք՝ հավատքով և հույսով նայելով իրենց Տիրոջ հայտնվելուն: Բայց շատերը կարծես մնում էին մի բթացած վիճակում, ասես քնած լինեին. սակայն ես կարող էի տեսնել նրանց դեմքերին խոր վշտի հետքը: Հիասթափվածները Սուրբ Գրություններից տեսան, որ իրենք սպասման ժամանակում էին, և որ պետք է համբերությամբ սպասեին տեսիլքի կատարմանը: Այն նույն վկայությունը, որ առաջնորդել էր նրանց 1843 թվականին սպասելու իրենց Տիրոջը, նրանց մղեց Նրան ակնկալելու 1844 թվականին: Սակայն ես տեսա, որ մեծամասնությունը չէր տիրապետում այն եռանդին, որը բնորոշել էր նրանց հավատը 1843 թվականին: Նրանց հիասթափությունը թուլացրել էր նրանց հավատը....»

«Երբ Հիսուսի ծառայությունը փակվեց Սուրբ տեղում, և Նա անցավ Ամենասուրբը ու կանգնեց Աստծու օրենքը պարունակող տապանակի առաջ, Նա աշխարհ ուղարկեց մեկ այլ հզոր հրեշտակի՝ երրորդ պատգամով: Հրեշտակի ձեռքում մի մագաղաթ դրվեց, և երբ նա գործությամբ ու վեհությամբ իջնում էր երկիր, հռչակում էր ահեղ նախագգուշացում՝ մարդուն երբևէ փոխանցված ամենասարսափելի սպառնալիքով: Այս պատգամը նախատեսված էր Աստծու զավակներին զգոնության մեջ դնելու համար՝ ցույց տալով նրանց գայթակղության և նեղության այն ժամը, որ նրանց առջև էր: Հրեշտակն ասաց. «Նրանք պիտի մտցվեն գազանի և նրա պատկերի դեմ մերձամարտության մեջ: Նրանց միակ հույսը հավիտենական կյանքի համար հաստատուն մնալն է: Թեպետ նրանց կյանքը վտանգի տակ է, նրանք պետք է ամուր պահեն ճշմարտությունը»: Երրորդ հրեշտակն իր պատգամը այսպես է ավարտում. «Ահա այստեղ է սրբերի համբերությունը. այստեղ են նրանք, որ պահում են Աստծու պատվիրանները և Հիսուսի հավատը»: Երբ նա կրկնում էր այս խոսքերը, ցույց տվեց երկնային սրբարանը: Բոլոր նրանց մտքերը, ովքեր ընդունում են այս պատգամը, ուղղվում են դեպի Ամենասուրբ տեղը, որտեղ Հիսուս կանգնած է տապանակի առաջ՝ կատարելով Իր վերջնական բարեխոսությունը բոլոր նրանց համար, որոնց հանդեպ ողորմությունը դեռևս մնում է, և նրանց համար, ովքեր անգիտությամբ խախտել են Աստծու օրենքը: Այս քավությունը կատարվում է ինչպես արդար

մահացածների, այնպես էլ արդար կենդանիների համար: Այն ներառում է բոլոր նրանց, ովքեր մահացել են՝ ապավինելով Քրիստոսին, բայց, չստանալով Աստծու պատվիրանների վերաբերյալ լույսը, անգիտությամբ մեղանչել էին՝ զանց առնելով դրա պատվերները»: *Early Writings*, 245, 255.